

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO XXXVI (30)
Štev. (No.) 4

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
27. januarja 1977

K A R E L M A U S E R — U M R L

Ni še teden, ko je prišlo v Buenos Aires sporočilo, da se je pisatelju Karlu Mauserju v Združenih državah poslabšala bolezen ter da bo v torek 18. januarja operiran na srcu in da bo to zadnja mogočnost, da se mu reši življenje. Na predvečer operacije, v ponedeljek so se zbrali njegovi prijatelji v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši, in s sv. mašo zanj prosili Boga za srečni izid kirurškega posega. Drugi dan je prišla vest, da so mu rešili življenje; toda že v petek 21. t.m. ponoči je brzojav naznanil njegovo smrt, ki je nastopila ob sedmih zvečer.

Karel Mauser je mrtev. Ob tem sporočilu niso vzdrteli samo številni njegovi prijatelji in znanci, temveč tudi vsa slovenska Amerika, severna in južna, pa prav tako tudi Koroška in najmanj morda domovina, ki se ne zaveda — ker se noče zavedati — kako velikega pesnika njenih lepot in življenja je izgubila v daljnji Ameriki. V Združenih državah bodo najbolj občutili njegov odhod, saj je stal tam v središču življenja; neutrudljivo je pisal in nastopal povsod, kjer je bilo potrebno spregovoriti besedo za rast slovenstva in njega ohranitev, ali pa zastaviti pero za njega kulturo in duhovno oblikovanje. Zajokala bo Argentina, ki ga je ljubila, ki jo je pokojni posebno vzljubil in bi želel svoja upokojena leta preživeti med nami, kjer se je čutil kot v domovini spričo živega slovenskega življenja in — duha. In spomnila se ga bo z žalostjo tudi Koroška, kateri je posvetil toliko lepih zgodb in žrtev, da si je gotovo zaslužil ime koroškega pisatelja, v kateri je gledal zemljepisni podaljšek svoje gorenjske pokrajine, tiste zemlje med Bledom in Kranjem, ki je svet njegove mladosti in svet njegovih ljudi.

Umril je pisatelj in pesnik, varuh slovenske tradicije, narodne in verske, prosvetni delavec in organizator, glasnik emigrantske usode in miselnosti ter umetnik.

ZIVLJENJE

Karel Mauser se je rodil 11. avgusta leta 1918, ter bi bil sedaj star 59 let, v vasi Zagorice na Bledu. Njegov oče je bil tam kot orožnik, zato se je večkrat selil. V šolo je hodil v Gorje, pozneje je živel v Podbrezju pri Podnartu. Od tam se je vozil v gimnazijo v Kranj vsak dan („vagonar“ tako, kot pozneje Balantič iz Kamnika v Ljubljano). Zaradi otrok je prosil oče za premestitev v Kranj. Končal pa je osmi razred z

maturu na klasični gimnaziji v Ljubljani. Stopil je v bogoslovje in bil v njem devet semestrov. Kot bogoslovec je bil včrta skupine Vincencijeve konference, ki je obiskovala ljubljanske reveže v „Sibiriji“ (neke vrste Villa miseria na Barju). Kot tak je bil tudi v Turjaku v usodnih dneh ter je bil z drugimi jettiki pripeljan v Kočevje. Po nekaj mesecih partizanske ječe je bil spuščen ter se je vrnil v Ljubljano. Toda ne več v semenišče, pač pa je dobil službo pri Slovencev knjižnici v Jugoslovanski tiskarni. Tedaj se je tudi srečno oženil z gđ. Mimi. Po skupščini 3. maja 1945 so Nemci zasedli tiskarno ter je bil tudi Mauser med zajetimi „talci“. Hotel je zbežati z drugimi maja, pa je prišel — bolan na ledvicah — samo do Kranja. Ponujali so mu učiteljsko mesto, pa je odklonil in je šel kmetovat v Trboje na dom Stanka Novaka, kjer je preživljal svoje starše in družino. Ko so pred božičnimi dnevi 1. 1945 izgnali očeta (zaradi nemškega imena!) čez mejo, je kot vzdrževalec družine moral tudi on čez mejo. Prišli so k Angležem, ki pa so jih vrnil. Drugič so jih izgnali preko Madžarske v Avstrijo. Tedaj je prišel v stik s sovjetskimi vojniki. Sprejeti so bili v taborišče Rottenmann na Zgornjem Štajerskem. Tam mu je umrl oče (mati še živi pri bratu v Kanadi). Tam ga je slučajno odkril msgr. dr. Jagodic in ga spravil v taborišče Lienz, pozneje v Spittal ob Dravi, kjer je čakal do 1. 1950 kot gozdni in cestni delavec, ko se je naselil v Clevelandu. Tam je dobil zaposlitev kot izdelovatelj preciznih svetrov, kar je ostal do zadnjih let. Ko se je dal upokojiti zaradi infarkta, ki je povzročil, da je omedlel na cesti prav v dneh, ko se je pripravljaval na obisk v Argentino. Tega je mogel zato opraviti šele lani (1976), ko nas je obiskal skupno s soprogo. Govoril je, da bi rad pokoj preživljal v Argentini, kjer se je izredno dobro počutil, pa ni prišlo do tega.

Tako je bilo njegovo življenje v zarisu. Toda njegova pomembnost za vse Slovence pa je v Mauserjevem pisateljevanju in kulturnem delovanju.

DELO

Karel Mauser je bil najpopularnejši slovenski emigrantski pisatelj, pripovednik. Pred nastopom emigracije je bil kot literat poznan le malo ljudem. Začel je pisati v srednješolskih klopek, ko mu je prvo pesem tiskal pred skoraj 40 timi leti (1938) Mentor. „Tedaj je

bila določena moja pot“, je zapisal sam v intervjuju v Zborniku Svobodne Slovenije, ki je prinesel članek o njem v poglavju „Slovenstvu v čast — narodu v ponos“ (1968). Kot bogoslovec je pisal v Vrtec, v Rast... zvezčič pesmi Prva piščal pa je pokazal uredniku Doma in sveta, iz katerega sem tiskal dve pesmi v reviji. Tako je postal dominsvetovec kot — pesnik. Za Slovencevo knjižnico je prevedel Federejevo planinsko povest Gore in ljudje. Nismo pa vedeli, da je napisal za Slovencevo že povest Rotijo in Domačijo v Globeli, kar pa ni izšlo tedaj in sta se rokopisa izgubila v zmedi tistih mesecev, pesmi o domobrancih pa so ostale „shranjene“ v zagvozdi nekih stopnic... Tako moramo Mauserja imenovati šele produkt — emigrantskega časa, kajti s prozo je začel v taborišču Rottenmannu, odkoder jo je pošiljal v Koroško kroniko, aliatski list, v Celovcu.

Tu je odslej priobčeval svoje podlistke in povesti ves čas, ko je prenehala izhajati leta 1949.

V tem času je napisal nanovo Rotijo, več feljtonov iz taboriščnega sodobnega življenja, pa tudi iz naše polpretekle dobe, tako Sin mrtvega, Kaplan Klemen in druge, ki jih smemo imenovati gorenjske domačijske povesti. Snoval pa je povesti iz revolucije in taboriških let, ki jih poznamo le po odlomkih. Tako je snoval povest o naših domobrancih pod naslovom Mrtvi bataljon, velik pogled na revolucijski boj Velika obtožba (Ilija je potem napisal Huda pravda!), pa povest o taboriških Leseno mesto, in o prvih letih „osvobodjenja“ Razdrta ognjišča. Razen zadnje je vse ostalo v zasnovi. Ko je 1. 1949 prenehala Kronika (zato Kaplan Klemen ni izšel v knjigi!), se je Mauser preselil v koroško Mohorjevo družbo in postal „večerničar“, pisec koroških ljudi: Puntar Matjaž, in še Mrtvi rod, Domačija pod Peco, Zemlja in mnogo krajših črtic. Tedaj je napisal tudi prvi del Ljudje pod bičem, namenjeno za našo Svobodno Slovenijo. Toda ker je med tem začela izhajati tudi v novem celovškem listu Vera in dom, je nismo ponatisnili.

Tako je iz gorenjskega pisatelja postal koroški domačijski pisatelj.

Prevedel je medtem tudi hrvaško knjigo o p. Mandiću (ki je postal lani svetnik) ter Werflovo Pesem o Bernardki, za katero je dobil dovoljenje za revijalno tiskanje, ne pa za izdajo v knjigi.

Ko je Mauser dobil dovoljenje za vselitev v USA, so tam vedeli, kdo bo prišel. Toda na postaji ga je čakal samo staronaseljski socialistični pisatelj Jontez, ki je sprejemal Mauserja v novi svet. Od tam je Mauser še vedno pisal za Koroško Mohorjevo, tako Zemlja, Jamnik, Velika rida, Ura s kukavico (dve knjigi), Jerčevi galjoti... Po udarjena naj bo prelepa knjižica Vetrinjsko polje, ki je bila nato še večkrat ponatisnjena. Toda tudi ameriški sodobni problemi so mu vstali iz bivanja v USA: predvsem povest Večna vez o amerškem pojmovanju zakona; pa razni feljtoni Pogovori s Klemenom, ter manjše črtice, katere so večinoma zbrane v jubilejni knjigi črtic Na ozarah (1970). Predvsem pa je v USA napisal nanovo staro povest Ljudje pod bičem, ki se mu je razrastla v trilogijo, dozdaj že dvakrat v celoti izdana: SKA in Buenos Airesu in pri Mohorjevi družbi v Celovcu. To delo pomeni višek Mauserjevega pisateljevanja: z njo je dosegel največji uspeh, označeno najboljšo slovensko povest tega leta (J. Šolar), ter je dobila nagrado Vstajenje v Trstu kot „tehtna pridobitev polpretekle dobe“.

Po tej knjigi so izšle samo izbor njegovih krajših črtic, Na ozarah, pa prvi del romana o škofu Baragi: Le eno je potrebno, ki je izšel v Kanadi.

Nad. na str. 2

Testament Karla Mauserja

Na junijski Spominski proslavi v Slovenski hiši v Buenos Airesu dne 6. junija 1976 je imel Karel Mauser govor tako globokih misli in jasnih smernic, da ga lahko smatramo kot njegov testament. Takole je govoril:

Dragi sorojaki:

Ni prvič, da se ob slovenskem Spominskem dnevu ustavljam ob čudovitem videju, ki je zapisano v starozavezni knjigi preroka Ezekijela.

Takole stoje zapisane besede: Gospod me je peljal ven ter me postavil sredi doline, ki je bila polna mrtvaških kosti. Vodil me je krog in krog mimo njih. In glej, bilo jih je silno veliko po dolini; bile so zelo suhe. Vprašal me je: „Sin človekov, ali bodo te kosti oživele?“ Odgovoril sem: „Vsemogočni Gospod, ti veš“.

Tedaj mi je rekel: „Prerokuj nad temi kostmi in jim reči: Suhe kosti, čujte Gospodovo besedo! Tako govori vsemogočni Gospod tem kostem: Glejte, pošljem duha, da oživite! S kitami vas obdam in storim, da zraste na vas meso; prevlečem vas s kožo ter dam v vas duha in oživite. Tedaj spoznate, da sem jaz Gospod“.

Prerokoval sem, kakor mi je bilo ukazano. Ko sem prerokoval, je nastalo šumenje; glej, nastalo je šelestenje, in kosti so se približale druga k drugi. Gledal sem, glej, kite so prišle, meso je zrastle in koža se je razpela čeznje po vrhu; a duha ni bilo v njih. Tedaj mi je rekel: „Prerokuj duhu, prerokuj, sin človekov, in reci duhu: Tako govori vsemogočni Gospod: Od štirih vetrov pridi, duh, dihni v te pobite, da ožive.“ Ko sem prerokoval, kakor mi je bilo ukazano, je prišel duh vanje; oživele so in se postavile na svoje noge: silno velika vojska.

Čudovito in mogočno je to videnje starozaveznega preroka, in ko danes, zhrani k počastitvi vseh mrtvih vaških stražarjev, domobrancev, četnikov in vseh ostalih protikomunističnih borcev gledamo v preteklost, mar ni to videnje kakor slovensko videnje?

Imamo dolino polno mrtvaških kosti — Teharski polje, imamo jame suhih kosti po kočevskem Rogu, imamo jame po skritih, samotnih krajih, kjer sta doma samo robida in praproč.

In imamo jih raztresene po tujini, po krajih, kjer so nekoč slovensko moč požirala prisilna taborišča — po Italiji in Avstriji ter Nemčiji. Za taborišči je le še malo sledov, ostale so doline in dolinice mrtvaških kosti, kar jih niso sezgali po krematorijih.

Tudi na letošnji Spominski dan se vprašujemo kakor smo se že tolikokrat vprašali:

Ali bodo te kosti oživele?

Bodo, če dahnemo vanje duha. Bodo, če od vseh štirih vetrov, kamor smo razsejani, v edinstvo duha dihnemo vanje. Oživele bodo, če sile našega duha ni načelo malodušje, če moč našega duha ni oslabela v dvomih, če ni opešala v hlastanju za materialnimi dobrinami.

Oživele bodo, če je naš duh še zlit z ritmom tistega duha, ki je vodil in dvigal tiste, ki se jih danes spominjamo.

Ni dovolj, dragi prijatelji, da dahnemo vanje samo spomin. V nas vseh, ki gledamo preko doline mrtvaških kosti, mora ostati tisti duh, ki je v nas žarel v letih odpora proti rdeči tiraniji, tisti duh, v katerem nihče ni iskal srednje poti, tisti duh, ki je rojeval junake in mučenike.

Dokler v nas vseh ne bo tega oživljočega duha, dotlej bomo naše mrtve kropili samo s spominom. Lepo je, toda ni dovolj. Predvsem to ni dovolj za rod, ki je zrasel iz nas. Od spominov namreč ne moremo več živeti niti mi, kako naj žive naši otroci, ki naših spominov ne morejo podoživeti? Mi moramo oživeti pravega duha, močnega, edinega, tako silnega, da se bodo naši otro-

ci, naša mladina ob njem ustavili, da bodo vsi v svojih srcih spoznali in priznali: glej, res so jih ljubili. Niso le besede, ki nam jih govore in pišejo.

V tem, dragi sorojaki, je naša bodočnost, s tem bomo vsi kot Ezekijeli, s tem bomo postavljali in gradili iz mrtvaških kosti vojsko, silno vojsko, ki bo stopala z našo emigracijo, ki bo trkala ob zidovje vseh tistih, ki so se pred preteklostjo zaprl, ki bo bila na srca tistih, ki jim preteklost le še malo pomeni.

Dragi prijatelji, večnost je resničnost, ki jo z besedo med nami tako malo gledaj imenujemo razen v cerkvi. In vendar je prav večnost tista najboljša mera, ki jo moremo porabljati pri svoji časovni modrosti. Koliko manj domišljavosti bi bilo med nami, koliko manj neprehtnih besedi, ki jih govorimo in tiskamo, koliko manj ilhte bi bilo in v ihti storjenih dejanj. Večnost je velika učiteljica čakanja in tehtanja, ali je to in ono vredno reči in zapisati. Koliko je izrečenega in zapisanega le za enodnevno življenje! In škoda teh enodnevnih modrosti se včasih vleče skozi dolga leta.

Kako bedno mora biti videti v večnosti slabo izrabljen čas, ki nam je bil podarjen za dobro izrabo. Marsikdaj mislim na to. Dušimo čas z breznačrnostjo, z malomarnostjo, ze velikimi sklepi, ki nimajo pravega temelja in jih zato nikdar ne moremo uredniti. Kakor da nam je bil čas podarjen samo zato, da ga gledamo, kako se izteka.

Nekoč bomo vsi iz večnosti gledali v čas, ne vem, zakaj zdaj iz časa ne moremo gledati v večnost. Koliko stvari bi bilo drugačnih! Večkrat prebiram starozavezne Prigidarja in izreke modrega Siraha. Čudovita poezija je v obeh in čudovita modrost, ki je tako sodobna, da grabi do globine srca.

Tale izrek je ohranjen iz ust modrega Siraha:

Če dihneš v iskro, se razplamt, če pljuneš vanjo, ugasne, oboje pride iz tvojih ust.

V nas je, iskro razplamteti, v nas je, iskro ugasniti.

Imamo veliko iskro v svoji narodni preteklosti, pogum, trpljenje in muke tisočerih, ki so stali in padli v obrambo svobode in krščanstva. Če bomo dihali vanjo jo bomo razplameneli v veliko mogočno baklo, ki bo svetila nam in rodu za nami.

Če jo bomo ugašali z brezbriznostjo, s plašnostjo, s kompromisarstvom, z umikanjem, kako naj potem stojimo pred mladim rodem, ki naj bi mogočno baklo prevzel iz naših rok in jo izročil spet rodu, ki bo zrasel iz njega?

Dragi prijatelji, bodimo preroki ob bridki dolini tega časa. Čeprav majhni, dihajmo v ta čas vrednote duha — mirnost, zaupanje, spoštovanje, trdnost in načelnost. Te duhovne vrednote, če jih bomo dihali v naš čas res z duhom, ne samo z besedo, bodo oživele suhe kosti v slovenski dolini, vstala bo vojska — silno velika vojska — vsak izmed nas v emigraciji bo stopal z roko v roki z nekom, ki je upal in veroval v slovensko bodočnost, v svobodo in mir.

Dragi sorojaki — prav to potrebujemo v naših dneh. Hoditi z njimi, ki so znali umreti za tisto, kar življenju daje najvišjo ceno. Držimo se za roke s silno vojsko, ki jo oživljamo z neupogljivim duhom, držimo se za roke z vsemi v slovenski skupnosti in skupaj, z dvignjenimi glavami, neomahljivi v zvestobi korakajmo v tisto zmagoslavje, ki ga rodi duh, ki je trdno na večnost pripet.

V nedeljo, 30. januarja 1977, na zeleni in senčni Pristavi v Moronu vsakoletna

Družabna prireditev revije „Duhovno življenje“

Ob 11,30 sv. maša, nato kosilo po izbiri. Popoldne pa bogat srečolov z okrog 500 dobitki, nagradno žrebanje in podelitev nagrad otrokom, ki so lansko leto pisali v „Božje stezice“.

Sv. maša zadušnica za pok. pisatelja Karla Mauserja bo v petek, 28. januarja ob 19,30 v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši.

Slovenska radijska ura v nedeljo 30. januarja ob 19. uri na radio Antártida pa bo posvečen njegovemu spominu.

O B A V E S T I L A

NEDELJA, 30. januarja:

Družabna prireditev „Duhovnega življenja“ na Slovenski Pristavi.

NEDELJA, 13. februarja:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 10 sestank narasčajnic SDO. Vabljenje deklice od 11. do 15. leta.

NEDELJA, 6. marca:

V Slovenskem domu v Carapachayu tombola.

SPZ GALLUS obvešča svoje člane, da imajo v torek, 1. februarja pevsko vajo.

UMRL JE DR. BORUT ŽERJAV

V Parizu je 21. t. m. umrl dr. Borut Žerjav, sin bivšega ministra dr. Gregorja Žerjava, žurnalist pri Radio TV Paris, dolga leta za slovensko oddajo, pred tem univerzitetni profesor za politične vede v Strassburgu na Freie europäische Universität.

ROŽMANOV ZAVOD

vabi, da starši priglase svoje sinove za peti in šesti razred ljudske šole. Priinesejo naj tele štiri stvari:

- spričevalo zadnjega leta (Boletín del último año);
- rojstni list (Partida de nacimiento);
- osebno izkaznico (Cedula si la tiene);
- potrdilo o cepljenju (Vacunas cuantas tenga).

Rožmanov zavod ima pred očmi te le pet velikih ciljev: vzgojiti res poštenega kristjana; najboljšega otroka v družini, res najbolj zavednega Slovenca, na življenje dobro pripravljene fanta, po temeljiti slovenski in argentinski izobrazbi kar moč pripravnega za delo med Slovenci in Argentinci.

Ob srebrnem jubileju napolnite Rožmanov zavod!

Vodstvo Rožmanovega zavoda

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja Capital Federal Tel. 41-4413

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17. do 20. Zahtevati določitev ure na privatni telefon 628-4188.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escritano Público Cangallo 1642 Buenos Aires Pta. baja, otc. z T. E. 35-8827

PO ŠPORTNEM SVETU

NA JUBILEJNI 25. mednarodni novoletni skakalni turneji, ki se sedaj imenuje Intersport, so letos nastopili Slovenci Lostrek, Norčič, Dolhar in Demšar. Na prvi tekmi v Oberstdorfu je zmagal Innauer (Avstrija) z 255,6 točkami pred Dannenbergom (NDR). Innauer je bil sicer v skokih krajši (104,5, 109,5 proti 110, 108), a po slogu

daleko boljši. Norčič je zasedel odlično 18. mesto z 218,7 točkami in s skokoma 98, 100. Na drugi tekmi so Slovenci v Garmischu bili precej slabši — Norčič je bil šele 44. s skokoma 74, 79,5. Zmagal pa je na tej skakalnici Dannenberg s skokoma 93,5, 94 in 235,5 točkami pred Innauerjem z 222,2 točkami in s skokoma 86,5, 90.

Skakalne turneje se je udeležilo letos le 72 skakalcev iz 14 držav. Nimamo

še poročil iz nastopov na skakalnicah v Innsbrucku in Bischofshofnu. Kod zanimivosti bi omenili, da trenira švedske skakalce nekdanji slovenski mednarodni tekmovalac Oto Giacomelli; Lojze Gorjanc, ki je lani bil trener zahodnonemške ekipe, je letos šef strokovnega štaba, ki bedi nad delom vseh skakalcev, od najmlajših do najstarejših.

MED NOVOLETNIMI prazniki sta bili dve prireditvi za svetovni pokal v alpskem smučanju. V švicarskem kraju Ebnatt-Kappel sta v veleslalomu osvojila prvi dve mesti brata Heini in Cristian Hemmi (Švica), v slalomu pa je v Laaxu zmagal lanski svetovni prvak šved Stenmark. Slovenci so nastopili v obeh tekmovanjih. V veleslalomu je bil Križaj 25., Zibler 39.; v slalomu se je uvrstil na 23. mesto A. Kozelj, dočim sta bila Križaj in Zibler diskvalificirana v drugem teku. V prvem je bil Križaj na 17. mestu, Zibler pa na 28. mestu.

Odložil je zlahtno pero in umolknil s svojo kleno besedo naš redni član

Karel Mauser

pisatelj

Sam si napisal:

„Zunanji blesk ugasne, sveti le še duhovna luč, tista luč, ki je bila prižgana v večnosti, pa jo do telesne smrti nismo mogli prav vedeti. Skorja telesa jo je zakrivala.“

In zdaj jo gledaš kot pesnik:

„Večnost je kot razcveta georgina, temnordeča vame visi.

Čez sklenjene prste angelska perut sladko polzi.“

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Buenos Aires 21. januarja 1977.

V naročje Večne Lepote, kateri je vse življenje zvesto služil, je 21. januarja 1977, odšel naš častni član, pisatelj gospod

Karel Mauser

Najlepše bomo počastili njegov spomin, če bomo trdno vztrajali na poti katero nam je on s svojim peresom in besedo tolikokrat in tako lepo pokazal.

Molimo za pokoj njegove plemenite duše in za tolažbo njegovi užaloščeni družini!

ZEDINJENA SLOVENIJA

Buenos Aires — Argentina

Slovenski dom v Carapachayu naznanja vsem svojim članom in prijateljem, da je dobri Bog poklical k sebi našega velikega prijatelja in častnega člana Doma, pisatelja gospoda

Karla Mauserja

Molimo za pokoj njegove duše in ohranimo ga v lepem spominu.

Odbor Slovenskega doma v Carapachayu

SLOGA OPOZARJA

Posmrtninska podpora ob smrti člana Sloge znaša \$ 60.000.— (pesos m/n 6.000.000.—), če je imel član vsaj 6 mesecev pred smrtjo vloženih v Slogi:

- \$ 5.000.— do 30. leta starosti,
- \$ 10.000.— od 31. do 50. leta starosti,
- \$ 15.000.— od 51. leta starosti naprej.

Naložba je vedno na razpolago, prinaša lepe obresti, v primeru smrti pa je skupaj s posmrtninsko podporo takoj izplačljiva pokojnikovim svojcem. Podrobnejše informacije v naši pisarni:

Bartolomé Mitre 97, Ramos Mejía — med uradnimi urami ponedeljek, sreda in petek od 15. do 19. ure ali po telefonu 658-6574

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Starc

Redacción y Administración: Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires

Argentina

T. F. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Starc, Pavel Fajdiga, dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj in Tone Mizerit

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3624
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 1.311.423

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1977 za Argentino: \$ 3.500.— (350.000), pri pošiljanju po pošti \$ 3.600.— (360.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 24 USA dol.; obmejne države Argentine 18 USA dol.; Avstralija 30 USA dol.; Evropa 27 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 18 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101 Buenos Aires, T. E. 33-7213.

Prispevajte v tiskovni sklad!

Društvo slovenskih protikomunističnih borcev v Argentini in Vestnik sporočata, da je dne 21. januarja 1977 v Clevelandu v Gospodu zaspal naš dragi soborec

Karel Mauser

predsednik Zveze društev slovenskih protikomunističnih borcev

Njegovo izmučeno telo pričakuje vstajenje na pokopališču v Clevelandu.

Slovenski protikomunistični borci hočemo posnemati njegov vzgled dobrega človeka, vernega in zavednega Slovenca, odločnega protikomunista ter načelnega in neizprosne borca za svobodo slovenskega naroda.

Sv. maša zadušnica za pokojnika se bo darovala v petek, 28. januarja t.l. ob 19,30 v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši.

Odbor DSPB v Argentini

Dne 21. januarja 1977 je v Clevelandu po dolgotrajni bolezni preminul naš častni član gospod

Karel Mauser

slovenski pisatelj

Njegovo izmučeno telo pričakuje vstajenje na pokopališču v Clelji, njegovo dušo naj spremljajo naše molitve, vedno pa naj med nami živi njegov duh.

Castelar, 27. januarja 1977

Društvo Slovenska Pristava v Castelarju

Slovenski dom v San Martinu naznanja svojim članom in prijateljem, da je dne 21. januarja 1977 v Clevelandu umrl pisatelj

Karel Mauser

častni član Slovenskega doma v San Martinu

Draga pokojnika, velikega narodnega in kulturnega delavca, ki nas je večkrat obiskal in nas navduševal za slovenske in krščanske ideale, bomo ohranili v trajnem spominu.

San Martin, 22. januarja 1977

Odbor Slovenskega doma v San Martinu